

Roemenië Manna Nieuwsbrief

Stichting Roemenië

MANNA

BEZOEK KINDERZIEKENHUIS

februari reis

Woensdag 4 februari 1998, 's morgens om vier uur, vertrokken Bert, Els en Hester Stortenbeker richting Roemenië. Ondanks redelijk wat sneeuw in Duitsland en Oostenrijk hadden we een voorspoedige reis: de wegen waren droog en het zonnetje scheen. Donderdagmiddag om 3 uur (Nederlandse tijd) arriveerden we bij het inmiddels zo vertrouwde huis van de familie Piscoi waar we allerhartelijkst werden verwelkomd.

Vrijdagochtend gaat Hester met Dora, de 12-jarige dochter des huizes, twee uurtjes mee naar school. Wel even wat anders dan in Nederland hoor! Wanneer er een leerkracht het lokaal binnenkomt, dienen de kinderen te gaan staan. Het huiswerk is veel en vaak ook moeilijk. Zelfs de kinderen van zes jaar hebben al flink huiswerk. Het is een hele ervaring.

Intussen gaan Bert en ik samen met Sophie Piscoi op bezoek bij een nieuw te sponsoren gezin. Vasili Piscoi gaat ook mee. Maar dat is om onze auto tijdens ons bezoek te bewaken. In een oud gedeelte van Timisoara woont dit gezin aan een modderig hofje. In een éénkamerwoning met vijf kinderen. De kinderen variëren in leeftijd van vijf maanden tot zeven jaar. Allemaal hebben ze

problemen met hun urinewegen waardoor ze vaak in hun broek plassen. De man werkt 's nachts als bewaker. Er is dus een inkomen. Maar geld voor calciumtabletten is er niet en dat terwijl een jongetje van twee een mondje vol wegtotende tandjes heeft. De hal fungeert als keuken, toilet en badkamer. De wasmachine wast niet meer, centrifugeert alleen nog maar. Repareren bleek te duur.

We bezoeken nog twee gezinnen in de stad. Een gezin met dertien kinderen en een werkloze vader. Geen inkomsten dus. Alle kinderen zitten nog op school. Het is er schoon en er hangt een goede sfeer in het gezin. Er wordt voor ons gezongen over Gods Liefde en Trouw. Ook in tijden van problemen. Iedereen zingt mee en het gaat nog meerstemmig ook. Wonderlijk.

Het andere gezin heeft andere problemen. Neggen kinderen in een tweekamerwoning. De afgelopen week zijn twee meisjes, zestien en zeventien jaar, weggelopen. Niemand weet waar ze zijn. De vader is geestelijk gestoord en af en toe zo agressief dat het hele gezin uit lijfsbehoud het huis enige tijd moet verlaten.

Later in de middag gaan we naar Vintila (u weet misschien nog wel, twee kinderen van deze familie, Dora en Septimiu, waren in Nederland de afgelopen zomer). Het is een vreugdevol bezoek: het gaat goed daar. De kinderen gaan naar school en scoren

goed. Er is voldoende te eten en de sfeer is goed.

De volgende dag, zaterdag, gaan we naar de gezinnen in Chisoda, een dorpje net buiten de stad. Ook hier weer veel armoede en gebrek aan de meest fundamentele dingen: voedsel en kleding. Het is koud in de kleine huisjes. Overal wordt 's winters in één kamertje geleefd, het enige plekje waar het warm wordt gehouden. De mensen zien het sponsorgeld als een geschenk uit de hemel en hun dank aan God en de mensen die hen op deze manier helpen is groot.

We bezoeken ook een weduwe die zeven kinderen heeft in de leeftijd van 3 tot 11 jaar. De zorg ligt er duimendik bovenop, ook bij de kinderen. Ze krijgen allemaal een knuffelbeest en chocola. Het maakt ze heel stil. Met een auto dik onder de modder, asfalt is duur in Roemenië, komen we terug in de stad.

Esti is een kinderarts op de oncologieafdeling in het kinderziekenhuis van Timisoara. Deze afdeling draait zonder enige subsidie. De Roemeense regering subsidieert slechts twee oncologische centra voor kinderen, maar die zijn beide nogal ver weg. Daarom is men in Timisoara uit nood toch zelf maar begonnen. Daar gaan we 's middags naar toe. Het ontbreekt er aan van alles. Na de reis van Manna in oktober jl. is er een aantal zeer noodzakelijke instrumenten opgestuurd. Naalden o.a. voor beenmergpuncties. Ze werden

gratis ter beschikking gesteld door het Dijkzigt Ziekenhuis. Er liggen vaak meer dan zes kinderen op kleine zaaltjes. Esti heeft ook geen eigen kamer. Ze doet haar werk aan een tafeltje in één van de zaaltjes tussen vier kinde rbedjes.

Aids is naast kanker ook een groot probleem. Er is weinig kennis en daardoor ook veel angst voor deze ziekte. Wanneer er aids bij kinderen wordt geconstateerd worden ze in eerste instantie opgevangen in een onooglijke kelder van het ziekenhuis. Het is er weliswaar warm en droog, maar er is geen raam te bekennen. Zijn ze heel ziek geworden, dan worden ze verpleegd op een zaaltje op de afdeling waar ouders (als die er zijn want er zijn veel weeskinderen) kunnen helpen met de verzorging. Je zou wel alles tegelijk willen doen om hier te helpen, maar we mogen al blij zijn als we het meest noodzakelijke voor elkaar krijgen: naalden voor leverpuncties, veel handschoenen en een bloedverwarmer (dat is een apparaat waarmee bloed dat gebruikt wordt voor transfusie op temperatuur kan worden gebracht.). Heeft u misschien contacten waardoor we kunnen helpen?

Tot slot brengt Esti ons bij een klein meisje. Dana heet ze en ze is ongeveer tweeënhalft jaar oud. Ze slaapt. Ze verblijft al anderhalft jaar in dit ziekenhuis. Ze kwam hier vanuit een weeshuis toen ze een jaar was en nog maar drie kilo woog. Nu is ze gezond en volgens zeggen is ze vrolijk en intelligent. Tot op heden is ze nog niet terug naar het weeshuis. De directeur van het ziekenhuis houdt het zo lang mogelijk tegen. Wanneer ze daar namelijk weer terecht zou komen zou elke kans op een toekomst voor haar verkeken zijn. Hij hoopt op een snelle adoptie. Misschien in Nederland. Stil en met een woordeloos gebed in ons hart verlaten we het zie-

kenhuis. Weer een vraag: weet ú misschien i emand die..?

Dana slapend

Zondagochtend bezoeken we een kerkdienst en de rest van de dag besteden we aan het doorpraten en regelen van praktische zaken. De voedselpakketten die tweemaal per jaar vanuit Nederland naar de gezinnen werden gebracht zullen voortaan in Roemenië zelf worden gekocht. Dit omdat bijna alle producten die in zo'n pakket zitten nu ook in het land zelf zijn te krijgen en voor redelijke prijzen. Het is voor het land altijd beter om geld daar uit te geven. Stichting Manna zal zorgen voor de financiële middelen. Vooral goede kinderkleding blijkt nodig. Ook tweepersoonslakens zijn erg welkom. We maken afspraken hoe het sponsorgeld in het vervolg bij de gezinnen gaat komen.

Maandagochtend vertrekken we weer na een hartelijk afscheid. Opnieuw hebben we een zeer voorspoedige reis waar we erg dankbaar voor zijn. Dinsdagmiddag om vier uur zijn we thuis.

We zijn blij en dankbaar dat wij als Stichting Manna weer een reis konden maken naar dit land vol problemen waar de prijzen steeds stijgen en de inkomens nog niet. Waar voorzieningen (gratis medische hulp) worden afgeschaft, terwijl de alternatieven nog niet werken (betaalbare verzekeringen). Blij en dankbaar dus, tegelijkertijd is het een zware last om dit alles te weten. We zullen moeten bidden, Gods weg

zoeken, we hebben Zijn Wijsheid nodig om te weten wat er van ons wordt gevraagd. We hebben ook veel gebed nodig.

Ten slotte onze aandachtspunten nog even op een rij:

- Een thuis voor Dana
- Een bloedverwarmer: apparaat dat bloed dat nodig is voor transfusie in de juiste conditie houdt
- Een set leverpunctie naalden (Vim Silve rman)
- Handschoenen voor artsen in het ziekenhuis
- Een goed werkende wasautomaat
- Goede kinderkleding
- Tweepersoonslakens en dekens
- Sponsors voor gezinnen die dat nodig hebben
- Gebed

U dankend voor uw hulp en gebed wensen wij u Gods zegen toe.

Colofon

Uitgave:
Stichting Roemenië Manna
Ebbekruid 11
3068 RH Rotterdam,
ABN AMRO bank 50 38 26 170,
Stichtingsregister:
KvK Rotterdam 1331312

tekst & lay-out
Bert en Els Stortenbeker